

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκτερωτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Σεπτεμβρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 39

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 297)

Ἀφ' οὗ διέσχισε μακροτάτην σειρὰν θαλάμων μεγαλοπρεπεστάτων, ὁ Ἐκτωρ ἔφθασεν εἰς μίαν αἰθουσαν εὐρεῖαν, ἣ ὅποια ἐβλεπε πρὸς μίαν αὐλὴν ἑσωτερικὴν, ὀνομαζομένην «Αὐλὴν τοῦ Λαφονταίνου» (ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ περιφύτου Γάλλου μυθοποιῦ.)

Πολλὰ θύραι ὑπῆρχον εἰς τὴν αἶθουσαν ταύτην. Ὁ Ἀκόλουθος ἐδοκίμασε ν' ἀνοίξῃ μίαν ἥτο κλειστή. Ἐπίσης καὶ ἡ δευτέρα. Ἡ τρίτῃ τέλος, ὑπεχώρησεν.

Ὁ Ἐκτωρ, εἰσελθὼν διὰ τῆς θύρας ταύτης, εὐρέθη εἰς μικρὸν δωμάτιον, μετρίωτα καὶ σχεδὸν πτωχικῶς ἐπιπλωμένον, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο μᾶλλον ὡς κοιτῶν. Πλησίον τοῦ παραθύρου ἐκάθητο ἀνὴρ μὲ κόμην λευκὴν, μὲ πρόσωπον μαραμμένον, ἀλλὰ γλυκύτατον καὶ εὐγενέστατον. Τὸ σύνολον τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἀπέπνεε μεγαλεῖον ἔκτακτον, μεθ' ὅλην τὴν ἀπλότητα τῆς ἐνδυμασίας του, ἣ ὅποια ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἓν εἶδος λευκοῦ κοιτωνίου, ἀπὸ ἓν περικώμιον μαῦρον μὲ παρυφὴν γουνωτήν, καὶ ἀπὸ ἓνα μέγαν σταυρόν, ἀνηρτημένον ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Κατεγίνετο εἰς μίαν ἐργασίαν, ἣ ὅποια, κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον, ἀπερρόφα ὅλην του τὴν προσοχὴν, καὶ ἣ ὅποια ἐφάνη πολὺ παράδοξος εἰς τὸν Ἐκτορα: ἐπεδιόρθωνε μίαν μεγάλην βαμβακερὴν κάλτσαν!

Ἀκούσας τὰ βήματα τοῦ Ἐκτορος, ὁ γέρων ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπεράνω τοῦ ἐργοχείρου του.

— Καλὴ μέρα σας, καλέ μου ἄνθρωπε! εἶπεν ὁ Ἀκόλουθος μὲ τὴν συνήθη του ζωηρότητα. Σὰς ζητῶ συγγνώμην πού ἐμβῆκα ἔτσι ἀποτόμως, ἀλλὰ ἐγύρισα ὅλο τὸ παλάτι, χωρὶς ν' ἀπαντήσω ψυχὴν καὶ δὲν ὑπόπτευα ὅτι θὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον... Μὰ τί κάμνετε ἐκεῖ; προσέθεσε, δείξας διὰ τοῦ δακτύλου τὴν κάλτσαν, τὴν ὅποιαν ὁ γέρων εἶχεν ἀφήσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Δὲν βλέπεις, παιδί μου; Διορθώνω τὰς κάλτσες μου.

— Πολὺ ἀστεία ἐργασία γιὰ ἓναν ἄνδρα! εἶπεν ὁ Ἀκόλουθος, γελῶν. Ἡμπορεῖτε τώρα νά μου πῆτε, ἐξηκολούθησε, εἰς ποῖον μέρος τοῦ παλατιοῦ εἶνε ὁ φυλακισμένος;

— Ποῖος φυλακισμένος, παιδί μου; καὶ τί τον θέλεις; ἤρώτησεν ὁ γέρων.

— Ὁ Ἅγιος Πατὴρ, ὁ Πάπας Πῖος

γονυπετήσας. Ὁ Πάπας!... ὦ Ἅγιε Πάτερ, συγχωρήσατέ με πού σας ὀμίλησα ἔτσι, χωρὶς νά σας γνωρίσω, καὶ δώσατέ μου τὴν ἀγίαν σας εὐλογίαν...

— Δὲν εἶμαι διόλου θυμωμένος, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ Πάπας μετ' ἄκρας ἀγαθότητος, ἐκτείνας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τῆς κυπτούσης ἐνώπιόν του. Ἡ εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ σοῦ, τέκνον μου, προσέθεσε ψιθυρίσας βραχεῖαν προσευχὴν.

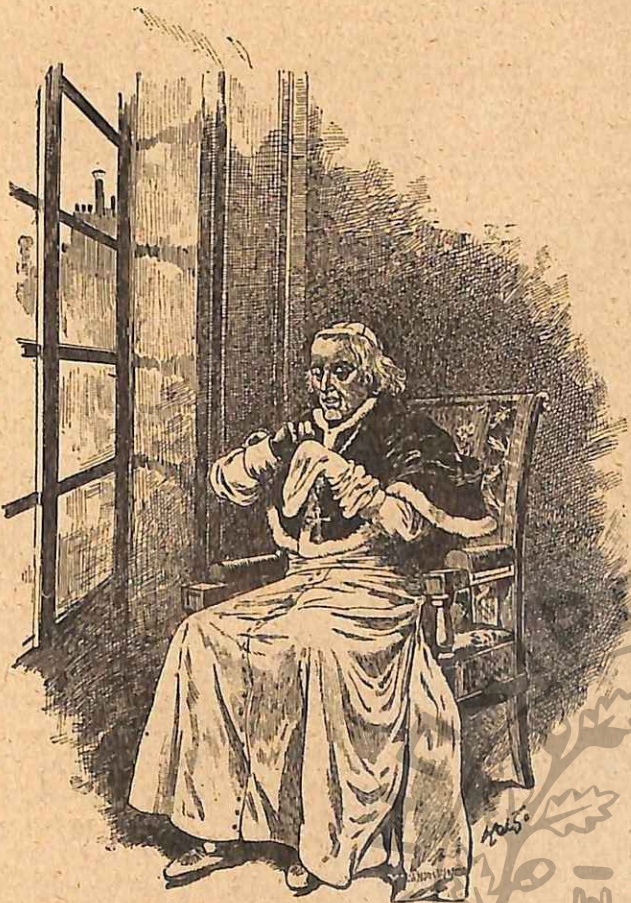
— ὦ, Ἅγιε Πάτερ! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἐγειρόμενος καὶ κυττάζων τριγύρω του. Σεῖς μέσα εἰς τὸ ἐλεεινὸν αὐτὸ δωμάτιον, καὶ νὰ διορθώνετε μόνος τὰ φορέματά σας!... Ἄν το ἤξευρεν ὁ Αὐτοκράτωρ...

— Ἡμποροῦσα, παιδί μου, νὰ κατοικῶ εἰς δωμάτιον μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐὰν διορθῶν μόνος τὰ φορέματά μου, τὸ κάμνω διότι δὲν θέλω νὰ ὀφείλω τίποτε εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κρατεῖ αἰχμάλωτον τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, παρὰ μόνον ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀθλία μου ζωὴ!... Ἄν τὸ σῶμά μου εἶνε φυλακισμένον, ἡ ψυχὴ μου ὅμως εἶνε ἐλευθέρη. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἰμπορεῖ νὰ με κάμῃ ὅτι θέλῃ, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νά με ἴδῃ δεχόμενον τὰς εὐεργεσίας του!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κρότος θυρῶν, ἀνοιγομένων καὶ κλεισμένων ὀρμητικῶς, καὶ θόρυβος ἐσπευσμένων βημάτων, ἠκούσθησαν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ; ἐπανέλαβεν ὁ Πῖος Ζ' μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν. Τί με

«Ἐπεδιόρθωνε μίαν μεγάλην βαμβακερὴν κάλτσαν!»
(Σελ. 305, στήλ. α'.)

Ζ', αὐτὸς πού τον λέγουν ἐδῶ «δεσμώτην τοῦ Φονταίνεβλώ».

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ δυστυχισμένος αὐτός, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ γέρων, ἀνορθώσας μετὰ κόπου τὸ κυρτόν του σῶμα. Τί με θέλεις; Ὁμίλει. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Πάπας.

— Ὁ Πάπας! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ

θέλει; Τί ήλθε να κάμει εδώ; Πολλές έως τώρα τῷ ἐζήτησα συνέντευξιν, ἀλλὰ μού την ἤρνηθη. Σήμερον πῶς ἔρχεται μόνος του;

Ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς θύρας, ἀναμένων νὰ ἴδῃ παρουσιάζομενον τὸν Ναπολέοντα, σοβαρόν, ἐξηγριωμένον, ἀπειλητικόν, δεσποτικόν... Φαντάζεται τις λοιπὸν τὴν βαθεῖάν του ἐκπλήξιν, ὅταν εἶδεν ἕνα Ναπολέοντα μειλίχιον, μειδιῶντα, προχωροῦντα μὲ ἀγκάλας ἀνοιχτάς...

— Πάτερ μου! ἐρώνησεν ὁ Ναπολέων ἐναγκαλιζόμενος τὸν γέροντα. Πάτερ μου!

Καί τον ἠσπάσθη ἐπὶ τῶν δύο παρειῶν, ὡς ὁ τρυφερότερος καὶ πιστότερος τῶν υἱῶν του.

— Υἱέ μου! ἀπήντησεν ὁ Ἅγιος Πατήρ μετὰ τρυφερότητος ἀλλὰ καὶ ἀξιοπρεπείας, ἀποδώσας εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τοὺς ἀσπασμούς.

Ἦδη, πρὸ ἐννέα ἐτῶν, ὁ Πάπας καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχον εὐρεθῇ πάλιν ἀπέναντι ἀλλήλων. Ἦτο ἡ 2 Δεκεμβρίου 1804. Ἡ συνάντησις ἐκείνη ἐγένετο εἰς τὴν Μητροπόλιν τῶν Παρισίων, ὅπου ὁ Πῖος Ζ' ἔχουσε τὸ ἅγιον ἔλαιον ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος ἐχρίετο Αὐτοκράτωρ.

Ἐπὶ μίαν σχεδὸν ἐβδομάδα ἡ αὐλὴ ἔμεινε εἰς τὸ Φονταινεβλό, ἐν ᾧ αἱ κυραὶ, πάντοτε μὲ τὰς κυνηγετικάς των ἐνδυμασίας, περιέμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ φύγουν... Καὶ ὅταν ἐπιτέλους ὁ Ναπολέων ἔκπευσε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρίσι, εἶχεν ἤδη ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ Πάπα σχεδὸν πᾶν ὅ, τι ἐζητεῖ!

Ἐκ τοῦ ταξιδίου τούτου ὁ Ἐκτωρ ἀπεκόμισε μίαν ἐντύπωσιν ἀλγεινὴν: Ἡ ἐγκατάλειψις, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρετὸν ὑπέρτατον Ποντίφηκα, ἡ θλίψις ἡ ὁποία ἐξωγραφεῖτο ἐπὶ τῆς σεβασμίας του μορφῆς, ἡ τύψις τὴν ὁποίαν εἶχεν αἰσθανθῇ διότι ἐπαρουσιάσθη καὶ ὠμίλησε μὲ τὴν προπέτειαν εἰς ἄνδρα τὸσον ἱερὸν — ὅλ' αὐτὰ ἐθασάνισαν ἐπὶ πολὺ τὸ πνεῦμά του, ὡς ἦτο ἐπόμενον διὰ παιδίον τῆς ἡλικίας του καὶ τοῦ χαρακτῆρός του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ'

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΑΛΒΑΣ

Ἀφ' ἧς ἡμέρας, πρὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν, ὁ Αὐτοκράτωρ ὑπέδειξεν εἰς τὸν κύριον Μορανζὴν τὴν καταπληκτικὴν ὁμοίωσιν, ἡ ὁποία ὑπῆρχε μετὰ τῆς θυγατρὸς του καὶ τοῦ Ἐκτορος, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὴν παρετήρησεν ἐπανειλημμένως καὶ ὁ ἴδιος. Ἐγένετο προπάντων καταφανὴς, ὅταν ἡ αὐτὴ συγκίνησις κατεῖχε τὰ δύο παιδιά: ἡ χαρὰ, ἡ λύπη, ἡ εὐθυμία, ἡ ἀνησυχία, ἐξωγραφίζοντο

ἐπὶ τῶν προσώπων των κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἐπίσης εἶχε κάμει ζωηροτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν κύριον Μορανζὴν ἡ ἀνακάλυψις ἐκείνη, ἡ σχετιζομένη πρὸς τοὺς δύο δακτυλίους, (ἐξ ὧν ὁ εἰς συνεπλήρου τὸν ἄλλον καὶ οἱ ὅποιοι θάπατέλεσαν ποτὲ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀρραβῶνα καὶ θάνητον εἰς ἕν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον) καθὼς καὶ πρὸς τὰ κύρια ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν χαραγμένα ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰ ὁποῖα εὐρέθη ὅτι ἦσαν τὰ ὀνόματα τῆς μητρὸς τοῦ Ἐκτορος, ὡς ἐνθυμίσθη. Πῶς ἀρά γε ὁ δακτύλιος ἐκεῖνος εὐρέθη εἰς τὰς χεῖρας τῆς τροφῆς τῆς Λουκίας; Διὰ τὴν ἡ γυνὴ ἐκείνη τὸν εἶχε δώσει εἰς τὴν θυγατέρα του; Αἱ ἀπορίαι αὗται κατεῖχον τὸν νοῦν του διαρκῶς, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὰς λύσῃ. Τὰ πρῶτα διαδήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε κάμει διὰ νὰ λάβῃ καμμίαν σχετικὴν πληροφορίαν, εἶχον μείνῃ, καθὼς εἶπομεν, ἄνευ ἀποτελέσματος· ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν ἔκτοτε, δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος.

Ἐνεθυμῆτο καλῶς τὴν Μαριάνναν Λεδουέν. Ἦτο τότε νεαρὰ χωρική, εἰκοσιτεσσάρων ἕως εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Τὴν εἶχε παραλάβῃ εἰς τὴν οἰκίαν του ὡς τροφὸν τῆς Λουκίας, ἡ ὁποία εἶχε χάσῃ τὴν μητέρα τῆς δύο ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησίν της. Καὶ ἐκείνη ἐπίσης εἶχεν ἕν τέκνον, μίαν κόρην ὀλίγων ἐβδομάδων μόλις. Τὴν εἶχε συμπαραλάβῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐθήλαζεν ἐκεῖ τὰ δύο βρέφη ὁμοῦ. Ἐνεθυμῆτο ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς τὸσον θλιβερᾶς δι' αὐτὸν ἡμέρας, καθ' ἣν τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἤσθάνθη γενόμενος πατήρ, διεδέχθη ταχέως ἡ λύπη ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς προσφιλοῦς του συζύγου. Ἐνεθυμῆτο ἐπίσης ὅτι, μετὰ ἕνα μῆνα περίπου, τὸ θυγάτριον τῆς Μαριάννας εἶχεν ἀποθάνῃ. Μία σκέψις τότε διεπέρα τὸν νοῦν του τὸσον ὀδυνηρά, ὥστε δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐπιμείνῃ εἰς αὐτήν. Ἀλλ' ὅτε οὕτως ἡ σκέψις του αὐτὴ ὅλ' ἦτο ἰκανὴ νὰ ἐπεξηγήσῃ τὴν μετὰ τοῦ Ἐκτορος καὶ τῆς Λουκίας ὁμοιότητα, ἔστω καὶ ἂν ἀπεδεικνύετο ἀληθής... Ἡ Μαριάννα ἐξηκολούθησε νὰ θηλάζῃ καὶ νὰ περιποιῇται τὴν θυγατέρα του ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς δεσποινίδος Σιδωνίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθῃ νάντικαταστήσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τὴν τὸσον προῶς ἀποθανοῦσαν οἰκοδέσποιαν. Ἡ Μαριάννα δεικνύει πρὸς τὴν Λουκίαν ἐξαιρετικὴν ἀγάπην· ἀλλὰ μήπως ὅλαι αἱ παραμάναι δὲν λατρεύουν τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα θηλάζουν;.. Μετὰ δέκα ἔτη, ὅταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀνεχώρησεν ἐκ Νάντης καὶ ἐγκατεστάθη ἐν Παρισίῳ, ἡ Μαριάννα εἶχε μείνῃ εἰς τὴν Βρετανίαν, σκοπεύουσα, ὡς εἶλεγε, νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ ζήσῃ πλησίον συγγενῶν τινῶν, τοὺς ὁποῖους εἶ-

χεν ἐκεῖ-κάπου, παρὰ τὴν πόλιν Ρέννην. Ἐκτοτε οὐδὲν ἤκουσαν περὶ αὐτῆς.

Ὅσακις ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔδλεπε τὸν Αὐτοκράτορα, — καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, τὸν ἔδλεπε συχνά, — οὗτος τῷ ὠμίλει περὶ τῆς Λουκίας καὶ τὸν ἠρώτα ἂν εἶχεν ἐξηγήσῃ τὴν παράδοξον ἐκείνην ὁμοιότητα. Πρὸ τινῶν ἐβδομάδων ἀκόμη, εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τοῦ Κεραμικοῦ, ὅπου ὁ κύριος Μορανζὴς εἶχε μεταβῇ μετὰ τῆς θυγατρὸς του, ἐν ᾧ ἡ Λουκία ἐχόρευε μετὰ τοῦ Ἐκτορος καὶ ἡ ἐκ τοῦ χοροῦ εὐχάριστη ἐξωγραφίζετο ἐπὶ τῶν δύο προσώπων κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὁ Ναπολέων, παρατηρήσας αὐτοὺς μίαν στιγμὴν, εἶπε πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον:

— Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μετὰ τῶν καποῖος δεσμὸς συγγενείας, τὸν ὁποῖον ἀγνοεῖτε. Ἄν δὲν εἶνε ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, — καὶ βεβαίως δὲν εἶνε, — τότε ὅλ' εἶνε ἐξ ἀδελφείας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μακρινά.

Ἄλλ' ὁ κύριος Μορανζὴς δὲν το ἐνόησε, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ τοιοῦτος δεσμὸς συγγενείας καὶ μολονότι κατὰ βάθος συγκεκινημένος, ἀπεκρίθη ὅτι συχνάκις ἀπεκρίνετο καὶ καθ' ἑαυτόν.

— Ἄ, δὲν πιστεύω. Ἡ ὁμοιότης εἶνε τυχαία.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Ἐκδόσεως Δουπουῆ).

Η ΓΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΤΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΝ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 300)

Τοῦτο ἐψύχρανε πολὺ τὸν πρῶτον μας ἐνθουσιασμόν καὶ σχεδὸν ἐγκατελείψαμεν τὰ γυμνάσια. Τὸ ζωγραφισμένον κυνήγιον δὲν μ' ἐνδιέφερε πλέον. Ἦθελον, ὠνευρενόμενον κυνήγιον ἀληθινόν, ζωντανόν. Ἀλλ' ἦτο ἀκόμη μακρὰν ἡ ἐποχὴ τῆς θήρας, ὅτε ὁ παπποῦς ὅλ' μ' ἐπερνε μαζί του.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἕνα ἀπόγευμα, ἐνῶ ἐμελετοῦσα εἰς τὸν κῆπον τὰ μαθήματά μου, ἔτρεξεν ἡ Μαργαρώ καὶ μοῦ εἶπε:

«Τὸ κοττέτσι εἶνε ἄνω-κάτω. Ἡ κόττες δὲν θέλουν νὰ κουρνιάσουν· ὁ κόκορας γυρίζει μὲ ἀγριεμένο μάτι καὶ μετὰ ἀνασηκωμένα. Τί τρέχει δὲν καταλαβαίνω. Τὸ κοττέτσι εἶνε ὅπως πάντα, οὔτε πολὺ ζεστό, οὔτε πολὺ ψυχρὸ, οὔτε ὑγρὸ καθόλου. Ἡ φωνὴς ἔχουν ἄχυρο, διὰ τὰς κόττες ποῦ θέλουν νὰ γεννήσουν. Ἀνοῖξα καὶ τὴ θυρίδα ἀπὸ πάνω, διὰ νὰ ἐμβάινῃ ἀέρας. Ποῖος τὸ ξέρει τώρα τί ἔχουν! Μήπως ἐφάνηκε καὶ τα τρώμαξες κανένα ζῷον; καμμίαν νυφίτσα, ἔ;»

Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἔδειξα καμμίαν ἀνησυχίαν. Ἀλλὰ μόλις ἤκουσα τὴν λέξιν «νυφίτσα» ἀνεπήδησα ἀμέσως καὶ ἐφώνησα:

— Νυφίτσα;... Λές νὰ εἶνε καμμίαν νυφίτσα;... Ἐννοία σου καὶ τῆς τῆς ἀνάθω ἐγώ, ὡς ποῦ νὰ 'πῆς κίμινον!

— Ἐ, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, δὲν εἶνε καὶ τόσῳ εὐκόλῳ! Ἡ νυφίτσα θὰ ἔρχεται τὴ νύκτα καὶ...

— Μπα! καὶ δὲν της κάνω καρτέρι τὴ νύκτα;

— Ἐξέρω κ' ἐγώ... μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶνε νυφίτσα!

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, μίαν ὄρνιθα εὐρέθη πνιγμένην, μίαν ἄλλην εἰς κακὴν κατάστασιν, ὁ πετεινὸς μανιῶδης, μὲ μάτι εἶπερ ποτε ἄγριον, καὶ ὅλος ὁ ὄρνιθων σπαρμένος ἀπὸ πετρά.

Ἡ Μαργαρώ ἔκλαιε καὶ ὠδύρετο: «Πάει ἡ καλλιτέρα μου κόττα, ποῦ ἔκανε τὰ μεγαλῆτερα αὐγά... Μοῦ τὴν ἐπνίξε ἡ παληονυφίτσα... Ἄ, τώρα πιά τῶχῳ γιὰ σίγουρο, κύριε Γεώργι! Νά, βλέπετε αὐτὲς τὰς τρίχες, ἐδῶ ἀνάμεσα εἰς τὰ φτερά; Εἶνε μαῦρες, ἄσπρες καὶ κίτρινες. Τέτοιες τρίχες μονάχα ἡ νυφίτσα ἔχει! Τί κατηραμένο ζῷο! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μου πνίγῃ τὰς κοττοῦλές μου!...

— Μαργαρώ! εἶπα μ' ἐπισημότητα. Μὴν κλαῖς, κ' ἐγὼ θὰ σε ἱκανοποιήσω! Τὸ βράδυ ἐγέμισα τὸ τουφέκι μου καὶ ἐκάθισα πλησίον τοῦ ὄρνιθωνος, καρτέρι. Ὁ Σῶλων μοῦ ἔκαμε συντροφίαν ἕως τὰς ἐννέα· ἀλλ' ὕστερα τὸν ἐπίασε νύστα φοβερή.

«Καληνύκτα καὶ καλὴ ἐπιτυχία, Γεώργι! μοῦ εἶπε χασμώμενος. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴ νύστα καὶ πηγαίνω ἔς τὸ κρεβάτι μου!

— Πήγαίνε, καλλιτέρα, τοῦ εἶπα. Ἐσὺ ὅλ' ἄφ' ἑλγος καὶ μιλεῖς. Καὶ ὅσῳ ἀκούει ὀδυρό, ποῦ νὰ ξεμυτίσῃ ἡ νυφίτσα! Ἐμείνα μόνος. Ἐπειδὴ ἦτο φεγγάρι, ἐκρύφθηκα κάτω ἀπὸ μίαν πυκνὴν γιαισεμιά. Εἶχα μαζί μου μίαν τσίτσα, τὴν ὁποίαν μοῦ εἶχε γεμίσει ἡ Μαργαρώ μὲ ὀλίγον κονία καὶ μὲ πολὺ νερόν· εἶχα ἀκόμη καὶ διάφορα φαγώσιμα, μολονότι εἶχα ὑποσχεθῇ εἰς τὴν μητέρα μου νὰ νὰ εἰς τὰς ἐνδεκα τὸ βραδυτέρον.

Ἡ νύξ ἦτο γλυκεῖα καὶ χλιαρά· καθεαυτὸ νύξ διὰ νὰ τὴν διέλθῃ κανεὶς ἐν ὑπαίθρῳ. Τὰ ἄνθη τῆς γιαισεμιάς εὐωδίαζαν πολὺ. Μία πυγολαμπίς εἰς τὸ χορτάρι, πλησίον μου, ἐλαμπύριζε σὰν ἀστράκι. Ἐνας γρύλλος ἐφαλλεν ἀπὸ μακρὰν τὸ μονότονόν του τραγουδάκι. Τί ὠραία!... Ὅλα τὰ κυνηγετικά διηγῆματα, ποῦ εἶχα ἀναγνώσῃ, ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην μου. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔκαμνα καρτέρι κανενὸς ζῷου ἀγρίου, θηρίου φοβεροῦ, εἰς καμμίαν χώραν ἄγνω-

στον καὶ ἔρημον, καὶ ἔφερα τὴν τσίτσαν εἰς τὰ χεῖλη, διὰ νὰ ναντλῶ δύναμιν καὶ θάρρος...

«Αὐτὴ ἡ Μαργαρώ — εἶπα μέσα μου μίαν φορὰν, — δὲν ξέρει τί θὰ 'πῇ καρτέρι! Εἶνε ποτὸν αὐτό, ἔς τὸ Θεό σου, γιὰ κυνηγόν, ὅλ' ἄφ' ἑλγος, καὶ κονία ντίπ;...»

Ἐξῆρα... σοῦτ!... τί τρέχει;... Ἀκούω ἕνα βήμα ἐλαφρόν... πλησιάζει... νὰ καὶ μία σκιά... σοῦτ!... εἶνε ἡ νυφίτσα! Ἀφίνω γρήγορα τὴν τσίτσαν καὶ πιάω τὸ τουφέκι... Τώρα τὸ ζῷον πρέπει νὰ ἦλθε πλησίον τοῦ ὄρνιθωνος... Κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου... ἡ καρδιά μου πάλλει... Ἀναρριχάται... νὰ τὴν! Μ' ἕνα πήδημα ἔφθασεν ἐπάνω, εἰς τὴν ἀνοιχτὴν θυρίδα... Ὡ! Μαργαρώ! τί ιδέα σοῦ ἦλθε νάνοιξῃς αὐτὸ τὸ παράθυρον, διὰ νὰ εἰσέλθῃ τὰ χὰ τὸν ὄρνιθων; Δὲν ἐσυλλογίζετο ὅτι τὸ ἦνοιγες διὰ τὸν ἐχθρόν;..

Σκοπεύω... Μπούμ! Τὸ ζῷον κατρακυλᾷ... ἀλλ' εὐθὺς τὸ βάζει εἰς τὰ τέσσερα... Φαίνεται ὅτι ἐφοβήθη μόνον, ἀλλὰ δὲν ἐπληγώθη... Τρέχει, περνᾷ δέκα βήματα ἀπὸ πλησίον μου. Τὸ βλέπω εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης. — Ἀλλά τί βλέπω;... Εἶνε γάτα! μία μεγάλη γάτα, ἄσπρη, μαύρη καὶ κίτρινη.

Ἦθελον νὰ τῆς ρίξω καὶ ἄλλῃ μιὰ — ἀλλὰ μοῦ ἔφυγε, ἐχάθη. Ὡ, σὰς βεβαίως, ὅτι μὲ πολὺ ὀλίγην ὑπερηφάνειαν ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπίτι — πρὸ τῆς ἐνδεκάτης, εὐτυχῶς! — καὶ ἄφησα τὸ τουφέκι μου εἰς μίαν γωνίαν... Τὸ πρῶτ' ἦλθεν ὁ Σῶλων νὰ μάθῃ τὰ νέα. Ἐκαμα ὅτι κοιμοῦμαι.

«Χρὶ νυφίτσα μορρίζε ἐδῶ μέσα! εἶπεν ὀφθαλμώμενος ὡς σκύλος κυνηγετικός· ὅλη τὴ νύκτα, Γεώργι, ἔσδ' ὕπνο μου σ' ἔδλεπα... Ἐφοροῦσες, λέγει, ἕνα σκυρὸ ἀπὸ δέμα νυφίτσας καὶ εἶχες ἐμπρὸς τὴν οὐρὰ τῆς, σὰν λοφίον... Λέγουν πῶς ἡ νυφίτσα εἶνε τὸ πειρ αἰμοδόρον ζῷον. Ἐχει τουλάχιστον γερὸ τὸ πετό; ἔ Γεώργι;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἀπήντησα χασμώμενος, μ' ἕνα τάνυσμα νωθρότατον· ἡ νυφίτσα μάλιστα τῶν κεραμιδιῶν... Ἡ δικὴ μου ἀκόμη νιαουρίζε καὶ τρέχει! Φαντάζεσθε πλέον τὰ γέλια τοῦ Σῶλωνος! Ἀλλά...

Ἐνα μεσημέρι, μόλις ἐγύρισα ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἀκούω πάλιν εἰς τὸν κῆπον περυγίσματα καὶ ξεφωνητὰ πουλιῶν φοβισμένων. Γυρίζω, καὶ τί νὰ ἴδω; Τὴν γάταν, τὴν μεγάλην τριχρωμὴν γάταν! Ἐσπάραξε μίαν φωνὴν ἔκδοξον ὑπολαβόντων, μέσα εἰς τὴν ἀνοισμένην πασχαλιάν, ἡ κακοῦργος!

Τρέχω εἰς τὸ σπίτι, βάζω ἕνα φουσέκι εἰς τὸ ὄπλον μου, καταβαίνω εἰς τὸν κῆπον, σκοπεύω τὸ ζῷον καὶ πυροβολῶ... Ὡ! αὐτὰ εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα. Βυθισμένη εἰς τὰς αἰμοχαρεῖς τῆς ἀπολαύσεις, ἡ γάτα δὲν με εἶχεν ἰδῇ... Ἐνα φοβερόν μισαλλισμόν ἀντήχησε, τόσῳ σπαρακτικόν ποῦ μοῦ ἔκαμε φρικτὴν, κατόπιν ἕνας στεναγμός, σχεδὸν ἀνθρώπινος, καὶ τὸ ζῷον ἔπεσε, ἄπνουν. Μερικὰ παιδιά τῆς γειτονειᾶς ἔτρεξαν, ἐλκυσθέντα ἀπὸ τὸν πυροβολισμόν. — Ἀπὸ τὴν βίαν μου εἶχα λησμονήσῃ νὰ κλείσω τὴν ἐξώθυραν τοῦ κῆπου. — Εἰσέρχονται, συναθροίζονται, ποῖο νὰ ἴδῃ καλλιτέρα, καὶ ἕνα παιδί φωνάζει ἔξωφονα, ὡς δυσηρεστημένον: — Μπα! καλὴ αὐτὴ εἶνε ἡ γάτα τῆς κυρᾶ-Κώσταινας! — Ναι, ναι! ἀποκρίνεται ἐν ἄλλοι τῆς κόρης τῆς δηλαδῇ, τῆς κυρίας Ἀμαλίας! — Ἡ γάτα τοῦ Βάτου! φωνάζει ἐν ἄλλο. — Ὡ, ὦ, ὦ! Ἡ γάτα τοῦ Βάτου! ἀποκρίνονται τὰ ἄλλα ἐν χορῷ. (Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Μοναχοπαίδι ὁ Τάσος, φυτευμένο ἔς τὸ σπῆτι σὰν χειμερινὸ δουλοῦδι, 'μεγάλωνε μὲ χάδι ποτιζόμενο καὶ τραγοῦδι.

Μ' ἀντιπροχθὲς ἐσφάλισε τὰ ἔξη κ' ἦλθε ὁ καιρὸς νὰ πᾶν ἔς τὸ Σχολεῖο. Τὸ δρόμο του καινούργιο φῶς θὰ φέξῃ — τὸ βιβλίον.

Χαρές, τραγοῦδι καὶ φιλιὰ ἔστ' αἰσθάνῃ Γονεῖς, γιαιγιά, παπποῦς, δικοί καὶ φίλοι τὸν δέχονται τὸν Τάσο μὲ τὴν σάντα καὶ τὴν πλάκα...

Ὁ Τάσος ὅμως ἔρχεται μὲ μάτια κλαυμένα καὶ μὲ ὀχρούλευκὴν τὴν ὄψιν, ζητώντας τῆς γιαιγιάς ψωμὶ κομμάτιον νὰ του κόψῃ...

«Γιαιγιά μου, ἔς τὸ Σχολεῖο, ποῦ ἐπῆγα ἐγνώρισα τὰ δέλεφια μου... μὰ ἐκεῖνα δὲν εἶνε ὅλα πλούσια! εἶνε ὀλίγα σὰν τὰ κρίνα,

ποῦ πρωτανθίζουν τὰλλα μαγαρμένα, εἶνε ὀχρὰ, πτωχὰ, κακοντυμένα! Μ' αὐτὰ τὰ δύο ὄφανα, χωρὶς μητέρα καὶ πατέρα,

μὲ τὴν γιαιγιά τους, ἄχ, πολὺ πεινοῦνε καὶ κάτω ἔς τὴν ἐξώθυρα προσμένουν· εἰπέτε τους ἐπάνω νάνεδοῦνε... τί θὰ γένουν!...

Ὡ φῶς οὐράνιον, θεῖον, τοῦ Σχολείου! Σὺ ἀνοίγεις μὲ τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου καὶ τῆς καρδιάς τὰ φύλλα τὰ κλεισμένα ἕνα-ἕνα.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

14 Σεπτεμβρίου.

ΘΕΛΑ να ήτο δυνατόν να έπεσκέπτοντο όλοι μίαν φοράν τους πρόσφυγας εις τας κατοικίας των... "Ηθελα να τους έπεσκέπτοντο όλοι οι εύτυχοι, όλοι οι φιλόανθρωποι, όλοι οι τρυφεράι καρδίαι, όλοι οι εύγενείς ψυχαι!... Μακρόθεν, από διηγήσεις και από περιγραφάς, δεν είναι δυνατόν να λάβη τις σαφή ιδέαν περί του τρόπου και των συνθηκών, υπό τας οποίας ζουν' δεν είναι δυνατόν να φαντασθή όλην την αθλιότητα της πραγματικότητος εκείνης...

Κ' εγώ πριν να το ιδώ, πολύ όλίγον έφантаζόμην το θέαμα πεντήκοντα αΐφνης και εξήκοντα ανθρώπων, άνδρών, γυναικών και παιδιών άναμίζ, συσσωρευμένων μέσα εις ένα θάλαμον, πολύ όλίγον εύρύχωρον και εύαερον, χωρίς έπιπλα, χωρίς σκεύη, σχεδόν χωρίς τίποτε! Το είδα και έφριξα. Ίσχυοί, γλωμοί, ρακένδυτοι, γυμνόποδες, κατηφείς, σιωπηλοί οι άνθρωποι εκείνοι. Οι περισσότεροι φλογίζονται από τον πυρετόν. "Άλλοι βήχουν άπαισίως. Και όλοι πάσχουν, υποφέρουν, — και αυτοί οι υγιείς ακόμη, — συλλογίζόμενοι τί έχασαν, την πατρίδα των, το σπίτι των, την καλύβην των, τους συγγενείς των, την ήσυχίαν των, την εργασίαν των, την εύτυχίαν των ίσως...

Εις τα σχολεία, εις τα δημόσια κατστήματα, εις τους στρατώνας, παντού εις τας Αθήνας δύναται τις να ιδη τους έλσεινους αυτούς συναισθημούς των δυστυχών προσφύγων. Η φιλανθρωπία, ή δημοσία και ή ιδιωτική, έκαμιν ό,τι ήτο δυνατόν να κάμη δι' αυτούς. "Άλλ' ήσαν τόσοι πολλοί, ώστε μόνον τα άπαιρητήτως αναγκαία ήδυνήθη να τοις προσφέρη: στέγην, όλίγον άρτον, κανέν φάσμα. Τίποτε άλλο! Και όμως πόσων πραγμάτων έχουν ανάγκην οι ταλαίπωροι άνθρωποι!

"Α, είναι πλέον καιρός να έπιστρέφουν εις την πατρίδα των. Θέλουν την ειρήνην και την ήσυχίαν των. Θέλουν το σπίτι των και την εργασίαν των, θέλουν την καλύβην των και την εύτυχίαν των ίσως...

"Έχουν δίκαιον! Πολύ, πολύ υπέφεραν οι άνθρωποι. Έμαρτύρησαν κυριολεκτικώς. "Α, είναι καλον πράγμα ό πόλεμος, όταν άφίνη χώρας εις τας χείρας του έχθρου, όταν εκδιώκη από την πα-

τρίδα των πτωχά γυναικόπαιδα και τα στέλλη μακράν, και τα συσσωρεύη, πενήντα εξήντα μαζί, μέσα εις ένα θάλαμον!

Μαζί μ' εκείνους που έδωσαν την ζωήν των, μαζί μ' εκείνους που έχυσαν το αίμά των, μαζί μ' εκείνους που έδωσαν τα χρήματά των, — λογαριάζω τώρα και τους άτυχούς αυτούς, οι όποιοι υπέφεραν τα πάνδεινα χάριν της πατρίδος, χωρίς παράπονον!

15 Σεπτεμβρίου.

Χαίρε έξοχή!

Χαίρετε επαύλεις και άγροτικοί οίκοι, οι όποιοι τόσον καιρόν έφιλοξενήσατε τα εύτυχη παιδιά! Χαίρετε άσησκιαρά, και κήποι άνθοστόλιστοι, και λόφοι πευκόφυτοι, όπου τοςάκις άνέβησαν και έτρεξαν και έπαιξαν και εκάθονταν τα εύτυχη παιδιά! Χαίρετε άμμόδεις και άροσεραί παραλίας, με τους βράχους σας, με τας σπιλάδας σας, με τα κογγυλιά σας, όπου τοςάκις κατήλθον να περιπατήσουν και να λουσθούν τας νάναπνεύσουν και να ζωογονηθούν τα εύτυχη παιδιά! Χαίρετε λέμβοι έλαφραί και ταχεύται, οι όποιοι τοςάκις έσχίσατε την γαλανήν και ήσυχον θάλασσαν, με το χαριτωμένον φορτίον των εύτυχών παιδιών! Χαίρετε άνατολαιο ήλίου ροδοστέφανοι και λαμπραί, τας όποιους τοςάκις έθαύμασαν τα εύτυχη παιδιά! Χαίρετε ζέφυροι γλυκοί και αύραι εύώδεις, οι όποιοι τοςάκις έθωπέυσατε και έδροσίσατε τα εύτυχη παιδιά!

Χαίρε έξοχή! Τα εύτυχη παιδιά σε άφίνουν... "Ηλθεν ό καιρός της πόλεως και εκεί έπιστρέφουν. "Άλλά μη νομίσης, έξοχή, ότι δια τουτο τα παιδιά δεν θα είναι πλέον εύτυχη... "Οχι, όχι! Και ή πόλις αγαπά όπως συ τα παιδιά, και ή πόλις έχει δι' αυτά τα θέληγητά της, και ή πόλις τα κάμνει εύτυχη. "Ω, να ιδής εκεί τί ώραιάς οίκιας που έχουν! τί μεγάλα και ζεστά δωμάτια δια παιγνίδια! τί κήπους δια να καταβαίνουν όταν είναι καλός ό καιρός! τί ύψηλά δώματα, δια νάντικρύζουν από μακράν την θάλασσαν και τα βουνά! τί μεγάλα παράθυρα δια να βλέπουν έξω όταν βρέχη και όταν χιονίζει!... "Α, να είσαι βεβαία, έξοχή μου, ότι κ' έδω θα είναι έπίσης εύτυχη τα παιδιά.

"Άλλά πάλιν, μη νομίσης ότι είναι άγνώμονα και άχάριστα! μη φοβηθής ότι θα σε ξεχάσουν από την αγάπην της πόλεως! "Οχι, όχι! Θα σ' ένθυμούνται πάντοτε, καλή έξοχή, και από καιρού εις καιρόν θα σ' έπισκέπτονται. Και όταν πάλιν έλθη ό καιρός, να ιδής με τί χαράν θα έπιστρέψουν, να ζήσουν πάλιν πλησίόν σου, να σε άπολαύσουν. Χαίρε έξοχή!

Αθήμερόν.

Είδα εις μίαν έφημερίδα το εξής άνέκδοτον:

"Ο καθηγητής της Γαλλικής έρωτα ένα μαθητήν άμελέστατον:

— Πώς λέγεται γαλλιστί το χείροτος;

"Ο μαθητής δεν άπαντα τίποτε. "Ο καθηγητής θυμόναι και φωνάζει πολύ δυνατά:

— Μα ποτέ σου λοιπόν δεν ήξεύρεις μάθημα; Ρipe, άμελέστατε, ripe!

— Μπούμ! άπαντα έντρομος ό μαθητής.

*

*

Ούτε ή εύτυχία σου θα είναι ποτέ όση ήλπισες, άλλ' ούτε και ή δυστυχία σου όση έφοβήθης.

Φ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 301).

Κάθε φοράν λοιπόν που άνήρχετο από τον πυθμένα της θαλάσσης, ό Ίωάννης Μαντζουράνας άπεκρίμιζε πληθος φωτογραφιών. Πότε κανέν τοπίον νέον, πότε κανέν φυτόν παράδοξον, πότε κανένα ίχθύν ή κανέν όστρακον άγνωστον, μεταξύ των τόσων γνωστών...

Και την ήμέραν εκείνην, άφ' ου εξήντηλθεν όσας πλάκας έφερε μαζί του, έκαμε σημεϊόν να τον άνελκύσουν. "Επανεϊδε λοιπόν το φως, άσθενές όλίγον, έπειδή ό ούρανός ήτο συννεφώδης, — άλλ' να πόσον γλυκύ δια τους όφθαλμούς του, τους όποιους άρκετά είχε κουράσει το σκότος της άβύσσου και οι άστραπαί του λαμπτήρός του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑΝ ΜΙΑΣ ΜΟΥΡΟΥΝΑΣ

"Η υποβρύχιος εξερεύνησις του Ίωάννου Μαντζουράνα διήρκεσε περίπου μίαν ώραν, κατά το διάστημα της οποίας ό "Ανθιμος Μαΐς διηύθυνεν επάνω την άλυσίαν των μουρουνών. "Ολόκληρον δράμα ή άλυσία αυτή, — δράμα εις πράξεις τρείς.

Πράξις πρώτη. — Αί λέμβοι άναχωρούν από το πλοϊον και άπομακρύνονται εκατοντάδας τινάς μέτρων. Έκαστης λέμβου επιβαίνουν άνθρωποι στυγνοί, κατηφείς, σιωπηλοί, χειρονομούντες υπόπτως και έτοιμάζοντες κάτι πράγματα άπαισία... Είναι οι ραδιούργοι του δράματος. Κάθε ραδιούργος είναι όπλισμένος με δύο καλαμίδας άλιευτικής και κάθε καλαμίδα, εις το άκρον της τριχιάς, ή όποία έμβαπτίζεται υπόλως εις το ύδωρ, φέρεται από έν ισχυρόν άγκιστρον, επί του όποιου συστρέφεται και άγωνιά το δόλωμα, ένα δυστυχισμένον

ψαράκι... Οι ραδιούργοι αρχίζουν και με τας δύο χείρας το σκτεινόν των έργον και στήνουν δια κάθε άθωαν μουρούνα από μίαν παγίδα δεξιά, και από μίαν παγίδα άριστερά. Αυτή είναι ή πλοκή του δράματος.

Πράξις δευτέρα. — Αί μουρούναί με τας υποπρασίνους ράχεις και τας άργυροειδείς κοιλίας, είναι λαμπραί και πολυτιμώταται μητέρες. Φαντασθήτε ότι καθεμία γεννά περισσότερα από δέκα εκατομμύρια ώων, εις τρόπον ώστε τη είναι αδύνατον να γνωρίζη τον ακριβή αριθμόν των τέκνων της. "Άλλ' ή μητέρα-μουρούνα, μάλιστα όταν είναι νέα, έχει έν μέγα και φοβερώτατον έλάττωμα: την λαίμαργίαν. Δι' αυτό ρίπτεται εις ό,τι βλέπει και το καταβροχθίζει! και δι' αυτό εις τας κοιλίας των μουρουνών εύρίσκει τις όλίγον άπ' όλα: άκμήν και τεμάχια ξύλων, άκμήν και ναυτικά ύποδήματα! Με την διαφοράν όμως, ότι δια να το χάψουν το κάθε τι, πρέπει να κινήται. Αυτό το ήξεύρου καλὰ οι ραδιούργοι, και καθείς κινεί τα δύο του άγκίστρια όσον εϊμπορεί. Σχεδόν συγχρόνως μία μουρούνα καταπίνει το προς τα δεξιά, και μία άλλη το προς τα άριστερά. Αί δυστυχείς! "Εν φ' ήθελαν να ψαρεύσουν, τας έψάρευσαν. Τώρα σπαράζουν και οι δύο. Είναι πραγματικώς το σπαρακτικώτερον μέρος του δράματος!

Πράξις τρίτη. — Η λύσις έπέρχεται πάντοτε αίματηρά... Το θύμα, το όποιον έπεσεν εις τας χείρας του κακούργου, τί θα κάμη; Θα όμιλήση. Δια να μη όμιλήση λοιπόν, εκείνος του κόπτεϊ άμέσως την γλώσσαν και την ρίπτει εις ένα βαρέλι. Δια τα έγκλήματά του θάνταμειφθή κατόπιν αναλόγως του αριθμού των γλωσσών, τας οποίας θα έχη να παρουσιάση εις τον πλοίαρχον, τον κύριόν του. Δυστυχές θύμα! "Αφ' ου εξησφάλισαν πρώτα την σιωπήν σου, τώρα θα σε φονεύσουν!...

Περίε τραπέζης κάθονται τρείς δήμιοι, όπλισμένοι με μεγάλας μαχαίρας. Η μουρούνα τρέμει, φρίσσει, κτυπά την ούραν, συστρέφει τους όφθαλμούς! άλλα που να σωθί! "Ιδού, ό πρώτος δήμιος τη κατέφερε το πρώτον πλάγμα εις τον λαϊμόν και άπεχώρησε σχεδόν την κεφαλήν από το σώμα... Κατόπι διαβιβάζει το θύμα εις τον συνόνοχόν του, ό όποιος τελειώνει την άποκεφάλισιν, άνοίγει την κοιλίαν, εξάγει τα έντόσθια και ρίπτει το ήπαρ εις άλλο βαρέλι. Φοβερόν! "Ο τρίτος, σκληρότερος όλων, σχίζει την μουρούνα από πάνω έως κάτω και εξάγει την άκανθαν, δηλαδή το ψαροκόκκαλον. "Άλλά δεν έτελειώσαν ακόμη τα παθήματα της μουρούνας. Οι δήμιοι την παραδίδουν εις τον άρχηγόν των, ό όποιος ή θα την άλατίση (και

θα γίνη μουρούνα παστή) ή θα την εκθέση εις τον ήλιον επί πολλάς ήμέρας (και τότε θα γίνη μουρούνα ήλιόκαυτη ή ξηρά) ή θα την κρεμάση επάνω από δυνατήν πυράν — και τότε θα γίνη μουρούνα καπνιστή. Αυτή είναι πλέον ή λεγομένη κάθαρσις του δράματος. Η άπληστία και ή λαίμαργία έτιμωρήθησαν με το παραπάνω. Και το δράμα έτελειώσεν.

Ακριδώς εις την τρίτην πράξιν, επί του καταστροφώματος της Μαντζουράνας διαδραματιζομένην, ό Ίωάννης άνέδυσεν εκ των κυμάτων της θαλάσσης, ως τις θεός της μυθολογίας, κεκαλυμμένος υπό φυκών και όστράκων, τα όποια τον είχαν πάρη εκεί-κάτω δια κανένα βράχον και εκόλλησαν επάνω του.

Την στιγμήν εκείνην ό δεύτερος δήμιος ήνοιγε την κοιλίαν μις πελώριας μουρούνας και εξήγεν εκείθεν άτάκτως ένα σωρόν παραδόξων πραγμάτων, τα όποια ό άπληστος ίχθύς είχε καταβροχθίσει. "Εξάφνα ήλθεν εις τας χείρας του και κάτι τι ως δέμα, ως κουβάρι, χρώματος πρασίνου.

"Ιδές εκεί τί πήγε και κατάπτε το διαβολόψαρο!" έφώνησε.

Και λαβών δια του αντίχειρος και του δείκτου, άνύψωσε, προς επίδειξιν το μικρόν πράσινον δέμα.

"Ο Ίωάννης, ό όποιος μόλις είχαν εξαγάγη το κράνος του με τον κυλώπειον όφθαλμόν, έστράφη προς τον άλυσία, εκύτταξε το εύρημα και μίαν μόνην λέξιν εύρε να είπη:

«Μπρέ!»

Κατόπιν ώρμησε και ήρπασεν από τας χείρας του το πράσινον δέμα, εν φ' ή έκπληξις, ή άμφιβολία, ή θλίψις, ή άπόγνωσις, έξωγραφήθησαν διαδοχικώς επί του προσώπου του, το όποιον έγινε διαμιάς κάτωχρον.

«Ναί, ναί, αυτά είναι!» είπε κυτάζων ως ήλίθιος τους ανθρώπους του, οι όποιοι τον περιστοίχισαν άπορρόντες και άνοίγοντες μάτια και στόματα, ως μουρούναί συλλαμβανόμεναι υπό άγκιστρου...

Ναί, ναί, ήσαν εκείνα... τα πράσινα γάντια τα όποια είχε πάρη μαζί του ό άδελφός του Πέτρος... τα οικογενειακά γάντια... τα χειρόνια τα φέροντα

το οικοσήμεν των Μαντζουρανών!... "Εννοείτε τώρα διατί εξεφώνησεν εκείνο το «Μπρέ!»; Φαντάζεσθε την θύελλαν των θλιβερών σκέψεων και των άπαισιών ύπονοιών, ή όποια, επί τη θέα εκείνην εξερράγη εις το δυστυχές κρανίον του Ίωάννου;

«Μα τί σημαίνει αυτό; έψιθύριζε. Μήπως ό άδελφός μου έπέρασεν άπ' έδω; Μήπως επνίγη; Μήπως τον κατεβρόχθισε το άδηράγον αυτό τέρας; Μήπως από ένα όλόκληρον Μαντζουράναν δεν μένει πλέον άλλο τίποτε, από αυτά τα γάντια!»

Και τα φοβερά αυτά έρωτηματικά μαζί με τα θαυμαστικά, εξηκολούθουν να πίπτουν και να διασταυρούνται ως κεραυνοί μέσα εις το καταγιγόμενον κρανίον του. "Ο Ίωάννης ύπερηγάπα, έλάτρευε τον Πέτρον. "Ω, τί πένθιμον, τί σκληρόν και αίνιγματώδες ήτο το μήνυμα, — μολονότι πράσινον! — το όποιον του έστειλέν από την κοιλίαν της μουρούνας!

"Οπωςδήποτε, έσπόγγισε με στοργήν τα γάντια, τα όποια είχε ξεδιπλώσει, τα έδιπλωσε πάλιν, τα έφύλαξεν έπιμελώς εις το θυλάκιόν του, εξέβαλε και το υπόλοιπον της στολής του, και άπήλθεν άησυχός και συγκεκλημένος,

να εύρη τον "Ανθιμον Μαΐς δια να τον διηγηθή τα διατρέξαντα.

Εύρε τον "Ολλανδόν επιβλέποντα την εκφόρτωσιν μις λέμβου με μουρούνας. "Ητοιμάσθη ναρχίση την διήγησίν του... άλλα που; Αίφνιδια άνέμου ριπή, μ' ένα άπαισιον βρυχήθμόν, προσέβαλε την στιγμήν εκείνην το πλοϊον ισχυρώς εκ του πλάγιου, και το εκκλινεν άποτόμως μέχρι της επιφανείας των κυμάτων.

Πατατράκ! Οι άνθρωποι έπεσαν κάτω, οι μουρούναί εκυλίσθησαν εις την θάλασσαν. Και οι μιν άλυσίς έσηκώθησαν πάλιν, άλλ' οι μουρούναί... καληνύκτα γι' αύριο!... "Ο πλοίαρχος ήρχισε να εκτοξεύη βλασφημίας, να όρμεται διαταγάς, να σφίγγη τους γρόνθους, να τρέξη τους όδόντας, να κτυπά τους πόδας. Οι ναύται εξετέλουν όσον ήδύναντο τας διαταγάς. "Άλλά μαζί με τον πλοίαρχόν των, έμάνετο και ή τρικυμία. Μία άνέβαινε ή θάλασσα και μία κατέβαινε,

Και εκεί που έταλαντεύετο χαμηλά, με μικρά κύματα, ως διά να πάρη φόρα, ν, εξαίφνης ύψουτο ως βουνόν εις τους αιώερας, και πάλιν έδυθίζετο ως κοιλάς εις την άβυσσον. Τό πλοΐον, χωρίς ιστία τώρα, όμοιον προς σκελετόν πελωρίου κήτους, ήκολούθει το κύμα πότε εις τή ύψη και πότε εις τή βάθη. Έφαινετο ως να έξηρθροϋτο, ως να παρέλυεν, εις έκαστην άνάδασιν και εις έκαστην πτώσιν. Καί ό άνεμος έπνεε μανιώδης, και ή θάλασσα άνεπιδά ως τρελή, και ό ούρανός έγινε διαμιάς μαύρος, χαμηλός, βαρύς...

Ο πλοίαρχος Μαές έξηκολούθει να βλασφημή και να διατάσσει. Οι ναύται, φροντίζοντες πολύ περισσότερο δια το πεπαιγμένον παρά δια το πλοΐον, ύπήκουον τυφλώς. Ο δέ Ιωάννης Μαντζουράνας, έν τή κινδύνω ό όποιος ήπείλει την περιουσίαν του και την ζωήν του, δέν έσυλλογίζετο παρά μόνον τας φωτογραφίας του και τας μηχανάς του.

Κατήλθεν εις τον θαλαμίσκον του, έφορτώθη εις την ράχιν το κιώτιον με τας πλάκας, και εις τό στήθος τήν φωτογραφικήν του μηχανήν, και ειπεν:

— Η θά τα σώσω όλα, ή θά χαθώ μαζί τους!

(Έπεται συνέχεια)

(Κατά τό γαλλικόν του Διμε Ζιρών)
ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΑΚΑΚΙΑ ΤΟΥ ΕΚΟΥΕΝ

[Φίλος άγαπητός τής «Διαπλάσεως» σπουδάων ήδη έν Γενεύη, μάς απέστειλεν έν μεταφράσει την κατωτέρω συγκινητικωτάτην διήγησιν, έν τών 'Αναμνήσεων τής Κυρίας Καμπάν, τής διευθυντριάς του Έκουέν, περί τής όποιος γίνεται τόσος λόγος εις τον α' Ακύλουτον του Μεγάλου Ναπολέοντος. Η συγγραφέυς του μυθιστορήματος είχε βεβαίως υπ' όψει της την σελίδα ταύτην, όταν έγραφε τή περί τής Βαβέττας και τής ακακίας της. Οι άναγνώσταί μας, οι όποιοι είμεθα βέβαιον ότι μετ' έμεινον ένδιαφέρον θακούσουν την διήγησιν τής Κυρίας Καμπάν, θα μάθουν έξ αυτής και τοϋτο: ότι όλοι αι λεπτομέρειαι του μυθιστορηματός μας εινε πισταί και αυθεντικά, στηριζόμεναι επί ιστορικών μαρτυριών]

Ηθελσα να δώσω, εις τό Παρθενωγώγειον του Έκουέν, δείγμα τιμής εξαίρετικόν εις την μαθητρίαν εκείνην, ήτις θά ήτο διαρκώς γλυκεία, ακούραστος και ύποχωρευτική προς τας συμπαθητριάς της, ήτις θά έτρεφε σέβας προς τους άνωτέρους της και θά έδεικνυεν επιείκειαν και καλωσύνην προς τους κατωτέρους της. Καθ' ώρισμένην ήμέραν, ή κρινόμενη αξία τής τιμής, ως κάτοχος των άνωτέρων προτερημάτων, είχε τό δικαίωμα να φυτεύσιν έν δένδρον εις τον κήπον τής Σχολής, επί παρουσίαι των Κυριών και των μαθητριών. Τίποτε άπλούστερον από αυτήν την άνταμοιβήν! και όμως μοι άφηνεν άνεξαλείπτους άναμνήσεις...

Μεταξύ των νεανίδων του Αυτοκρατορικού Παρθενωγώγειου του Έκουέν, ύπήρχε μία μαθήτρια, τής όποιος ή καλωσύνη, ή γλυκύτης και ή εύγενής συμπεριφορά, διεκρίνοντο μεταξύ όλων. Δέν ήτο διόλου εύμορφη, αλλά ή φυσιογνωμία της ήτον τόσον γλυκεία, τό διαυγές της βλέμμα είχε κάτι τί τόσον μελαγχολικόν, και ή χάρις της ήτο τόσον έκυστική!

Έτυχε τής περι ής ειπον άμοιβής, και εξέλεξε μίαν άκακίαν, τό προσφιλές της άνθος, την όποιαν έφύτευσε και έκαλλιέργει καθημερινώς.

Μετά τό τέλος των σπουδών της άπεσώθη πλησίον των γονέων της, εις την έξοχην, αλλά εκεί προσεδόθη υπό σοδαράς άσθενείας. Άυστηρώς ούτε αι φροντίδες τής μητρός της, ήτις την έλάτρευεν, ούτε ή άφροσύνη τής οικογενείας της, την έσωσαν! Η άσθένεια ήξεναν. Η νεάνις δέν παρεπονείτο ποτέ έν τούτοις όλοι ένόμιζον ότι ήθελε κάτι να ζητήσιν, αλλά δέν έτόλμα. Τήν ήρώτησαν και εκείνη άπεκρίθη χαμηλωφώνως:

«Εύμεθα εις τας άρχάς του Ίουλίου, ή άκακία μου θά εινε ανθισμένη, άχ! πόσον θά ήμουν εύτυχής άν είχα ένα κλαδί!»

Αν και ή έξοχή εύρίσκετο μακράν του Έκουέν, μετ' όλίγας ώρας τής έφεραν ένα ωραίο ανθισμένο κλαδί άκακίας. «Ω! είχον δικαίον να σπεύσουν! μετ' όλίγον ή νεάνις εξέπνευσε, κρατούσα εις τας χείρας της τον κλάδον του άγαπητού της δένδρου.

Αθώον πλάσμα! τί θησαυρόν προτερημάτων είχες! και τί συγκινητική ή συναίσθησις... να γοητεύσης τον θάνατον με την άνάμνησιν τής καλωσύνης σου!

[Μετ'άφρασις Κ. Α.]

Madame CAMPAN

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ας ένθυμηται κάθε Λαίμαργο Γατάκι και παιδάκι, τί έπαθεν ή γάτα του μύθου: Έγλυφε την ρίνην και έπινε... τό αίμα τής γλώσσης της!

Τό Δελφίνι τό όποιον έμάγευσεν ή Λύρα του Άρίονος ήτο Δελφίν του Εύξείνου, υποθέτω. Αλλά και Δελφίν του Ιονίου άν ήτο θά έμαγεύετο επίσης. Η θεία μουσική μαγεύει τους πάντας και τά πάντα.

Αν πρόκειται να εινε κανείς λίθος, καλλίτερα να εινε Λίθος τής Υποιονής παρά Λίθος Προσκόμματος. Έγώ όμως θά έπρωτιμούσα να είμαι λίθος... πολύτιμος.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΤΡΙΚΙΟΥ

Γνωρίζετε τό περίφημον πρόβλημα του ζατρίκιου. Κάποτε έδημοσιεύθη εις την Διαπλάσιν. Έπειτα ύπάρχει και εις όλας τας Άλγεβρας, βεβαίως δέ θά το έχετε συναντήσει, όσοι είσθε προχωρημένοι εις τας μαθηματικάς.

Λέγεται, ότι ό σοφός Πέρσης, ό όποιος έφευρε τό παιγνίδιον, έζητησεν ως άμοιβήν από τον Σάχην τής Περσίας δύο κόκκους σίτου. Αλλ' υπό τον όρον τό ποσόν τοϋτο να διπλασιάζεται συνεχώς έφ' έκάστου τετραγώνου του άδακος, μέχρι του έξηκοστού τετάρτου (διότι ό άδαξ του ζατρίκιου διαιρείται εις 64 τετράγωνα.)

Ο Σάχης έμειδίσας περιφρονητικώς δια τό εύτελές τής άμοιβής. Αλλ' όταν οι οικονομολόγοι του Βασιλείου έκαμαν τον λογαριασμόν, είδον ότι δέν θά ήρουν δια την καταβολήν τόσου σίτου όλοι αι σιταποθήκαι όχι μόνον τής Περσίας, αλλά όλοκληρου τής γής!

Διά να λυθί τό πρόβλημα, πρόκειται να διπλασιασθί τό 2 έξηκοντατέσσαρας φορές, (2, 4, 8, 16, 32, 64, 128 κτλ.) και κατόπι να προστεθού τας έξηκοντατέσσαρα αυτά γινόμενα. Αλλ' ύπάρχουν εις τας μαθηματικά άλλαι μέθοδοι, δια των όποιων άποφεύγονται όλοι αυτοί οι πολυπλασιασμοί και αι προσθέσεις. Εις την κατωτέραν Άλγεβραν π. χ. τό πρόβλημα λύεται τή βοηθείαι των «Λογαριθμικών» και προκύπτει ό αριθμός 18 συνδυόμενος από δεκαοκτώ μηδενικά, (δηλαδή έχομεν 18 πεντάκις έκατομμύρια.)

Τό έξαγόμενον όμως όλοι δέν εινε άκριβές, ειμή κατά προσέγγισιν. Δια τό εσχάτως ένας φίλος τής Διαπλάσεως ό Αλέξανδρος Οικονομίδης, έλαβε την ύπομνην να κάμη χωριστά όλας τας πράξεις και να εύρη τον άκριβή αριθμόν, από των πεντάκις έκατομμυρίων, μέχρι των μονάδων (διά να μή άδικηθί ή καίριμός ό έφευρέτης...)

Διπλασιάζας τον 2 επί 64 φορές, έδρεν έξηκοστόν τέταρτον αριθμόν τον έξής: 9, 220, 364, 661, 971, 220, 528.

Προσθέσας δέ κατόπι και τά 64 μερικά γινόμενα, εύρεν όλικόν άθροισμα: 18, 440, 928, 681, 641, 239, 115 δηλαδή τόσους κόκκους σίτου άκριβώς θά έλάμβανεν ό έφευρέτης του ζατρίκιου... άν ήτο δυνατόν να τους λάβη.

Αλλ' άν ό Αλέξανδρος Οικονομίδης έκαμε κανένα λάθος; Ναί μέν εινε ύπομονητικώτατος λογιστής και στατιστικός, καθώς φαίνεται. Αλλά τό πλανώσθαι ανθρώπινον... Είμπορείτε να επαναλάβετε τας πράξεις και να μας είπητε άν ύπάρχει λάθος; Θά ήτο μία καλή άσκηση πολυπλασιασμού και προσθέσεως.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουριοκεφαλάρης εισήλθεν εσχάτως ως βοήθος εις έν Φαρμακείον.

Μετά την κατασκευήν φαρμάκων, δίδων αυτά προς τον πελάτην και λαμβάνων τά χρήματα προσθέτει ύποκλινόμενος:

— Εύχαριστώ! και εις άλλα με ύγειαν!

Έστάλη από τί "Πουχο" Λεράκι

Τεχνολογία.

— Τί μέρος λόγου εινε ό βασιλεύς;

— Επίθετον!

— Μπᾶ; μήπως σχηματίζει τρία γένη;

— Βέβαια: ό βασιλεύς, ή βασίλισσα, τό βασιλόπουλον!!

Έστάλη από τοϋ Ανδρείου "Αργινάου

Σκέψις του Άραπάκου, άναγινώσκοντος εις μίαν έφημερίδα ότι «εις χείρας λαθρεμπόρου τινός κατασχέθησαν όκτώ σακκίαι ζαχαρώδους».

— Πώ, πώ, τί χειροδύναμος άνθρωπος αυτός ό λαθρέμπορος! Να κρατή, λέει, 'ετα χέρια του όκτώ σακκία ζάχαρι!

Έστάλη από τοϋ Τελν-Τελν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο ΦΙΛΟΣ μου... ό φίλος μου... Ένας φίλος μου τελειοπάντων, διότι δέν ήμπορώ να είπω τό παλαιόν του ψευδώνυμον, άπεφάσισε να το αλλάξει και να όνομασθί Νικηφόρος ό Βρυνένιος. Και ίδου δια ποίαν αίτίαν: Έχει ένα θεϊόν, πολύ σοφόν άνθρωπον, ό όποιος του χαρίζει τας συμβουλάς του και τά βιβλία του — συμβουλάς πολυτίμους και βιβλία εκλεκτά. Μεταξύ αυτών του έχάρισεν έσχάτως και τά Ποιήματα του Σολωμού, ό όποιος έγραψε τον Ύμνον εις την Έλευθερίαν. Τί έντύπωσιν έκαμεν εις τον φίλον μου αυτό τό μέγα και θαυμάσιον βιβλίον! Είς αυτό είδε και την ιστορίαν του Νικηφόρου του Βρυνένιου, ό όποιος, έν ώ μίαν φοράν του έδόθη εύκαιρία να φωνεύη εύκολώτατα τον έχθρόν του, τον αυτοκράτορα του Βυζαντίου Αλέξιον τον Κομνηνόν, δέν το έκαμεν από γενναιοφροσύνην.

Ο Σολωμός είχε σκοπόν να κάμη ένα ποίημα με αυτήν την ύπόθεσιν: αλλά δέν έπρόσθεσεν. Αδιάφορον όμως! Ο φίλος μου τό ήσθάνθη ως να είχε γραφή, ως να το είγεν άναγνώσιν. Ο Νικηφόρος ό Βρυνένιος άναστήθηκε μέσα μου — λέγει, — όπως εις την έμπνευσιν του Σολωμού. Λοξάξω τέτοιους ανθρώπους και εύχαριστώ τον θεϊόν μου που μου τους ύποδεικνύει. Μεγάλον μου ή γώ μαζί τους έξαφνα! Αν τό γράμμα μου αυτό, άγαπητή μου Διαπλάσις, δέν ειναι άπώδειξις του πόσου ήμουν πρό τινος και πόσου είμαι σήμερα, τότε να μή δεχθίς τό νέον μου ψευδώνυμον, με τό όποιον θέλω να σου γράφω, όπως και εις τους άλλους μου άγαπητούς συναδέλφους και συνδρομητάς σου. Έγώ να μή το δεχθώ; Θεός φυλάξει!

Έτελείωσε και ή προθεσμία του Διαγωνισμού τής Ζωγραφικής. Τί πολλά σχέδια που έλαβα και τί ώραία!... Τώρα περιμένετε την κρίσιν. Και πάλιν, άγαπητέ Κόντε Ραπαράκη, δύο γράμματά σου έχω ένωπιόν μου, έν από τας 7 και άλλο από τας 15 Σεπτεμβρίου. Και τά δύο εινε τόσον χαριτωμένα, τόσον τρυφερά, ώστε με την αλήθειαν, έπιθυμούσα να έχω τέσσαρα. Αυτήν την φοράν έλπίζω να μή με παρεξηγήσης, και να μή φαντασθής ότι γίνεσαι όκληρός, έ-

πειδή... μου γράφεις ένα γράμμα κάθε όκτώ ήμέρας!

Η Ίρις μου γράφει ότι ψαρεύει με την Μαγευμένην Άκρογιάλιαν. Μίαν ήμέραν έπιασαν και ένα ψάρι μεγάλο, τό όποιον ήτοιμάζοντο να μου στείλουν. Αλλά τρέχει έξαφνα ό λαίμαργος Καρχαρίας του Αιγαίου και, μετά κραταιάν μάχην, τούς το τρώγει. Ορίστε πράγματα!

Έχει πάρα πολύ δικαίον ό πατήρ σου, άγαπητή μου Αιθιοπίς, να εινε άυστηρός εις τας άπαντήσεις των Μυστικών και να θέλη να μη γράφη τις ό τι φθάση αλλά με σκέψιν και με προσοχήν. Σου είπεν άκριβώς, ότι θά σου έλεγα και έγώ, άν μ' έρωτούσες. — Χαίρω πολύ που άπεφάσισες να μου γράφης τακτικά.

Συγκινητικώτατον τό έπεισίδιον του μικρού Θεσσαλονικιά, άγαπητή Πόθια. Αλήθεια λοιπόν, ό τάφος του ανανύμου εκείνου στρατιώτου, περί του όποιου έγραψεν ό κύριος Φαίδων, εινε τώρα περιποιημένος; Χαίρω πολύ, να μάλιστα, καθώς ύποθέτεις, ή περιποίηση έφείλεται εις εύαισθητός συνδρομητάς μου...

Και: αυτάς ό τροχίδρομος του Φαλήρου έπλάκωσε και καταστύψεν ένα δυστυχί έργάτην. Και ποίος να τύχη εις την σπαρτακτικήν αυτήν σκηνήν; Η Χρυσή Άκτίς! Ω, με τί πόνον ψυχής μου τα περιγράφει!

Πόσον έλυπήθην κ' έγώ τό καίμενο τό Ποντάκι σας, Μπαμπού τής Αφρικής! Δέν τό έγνώριζα βέβαια, άλλ' από την περιγραφήν σου και από την αγάπην που του είχες, ένόησα ότι ήτο θαυμάσιον σκυλάκι. Είθε να του όμοιάσιν και τό νέον, τό όποιον θά πάρης προς αντικατάστασιν.

Είμαι τής ιδέας, θαυμαστά των Όραίων Τεχνών, να μην αλλάξης ψευδώνυμόν, χωρίς άνάγκην Σ' εύχαριστώ πολύ μ' έξωγράφισες. Αναλλάσσων Μ. Μ. με τον Έκρηβόλον Απολλώνια. θά μάθης, ότι έπιθυμείς.

Πηγαίνει δι' όλίγας ήμέρας εις τας Πάτρας ή άγαπητή μου Δέα. Και με μίαν χαράν! Φαντασθήτε ότι θά γνωρίσιν και προσωπικώς την Ταταργαίαν Κόρην, με την όποιαν έχει άλληλογραφίαν χάρις εις έμέ...

Έκ των ψευδωνύμων που μου προτείνεις, Εδρενης Ψυχή, αυτό σου έκλέγω, με την πεποίθησιν ότι τό δικαιολογεί και τώρα και πάντοτε. Γράφε μου συχνά.

Τόσον την συγκινεί ή ύψηλή ιδέα των Συλλόγων την φίλην μου Φίλιππον Φελιδόν, ώστε «τις έρχεται να κλαίη» Φανταζομαι λοιπόν με τί ζήλον θά έργασθί άρ' ου εινε αφίεργος και τόσον ένθουσιασμένη!

Τί ιδέα πάλιν αυτή τής φίλης μου Αγκύρας τής Φιλίας! Θά συνεννοήθί με όλας τας Άγκυρας προς ίδρυσιν ενός Συλλόγου, ό όποτος θά όμασθί «Σύλλογος των Άγκυρών» Πώς σας φαίνεται; Είνε δέ κατενθουσιασμένη ή Άγκυρα τής Φιλίας από την γνωριμίαν τής Λύρας του Άρίονος, με την όποιαν συνητήθη εις τό Σχολείον.

Μά σου άπήνητα, Φιλελεύθερε Δεμησίε, ότι κυπριακά γραμματόσημα δέν δέχομαι, διότι δέν τά έξαγορεύουν εδώ. Φίλητέ μου την Κλεΐδα τής Εύλογίας και είπέ της να μου γράψη Πορτηνόν Πνεύμα, χαίρω πολύ δια την γνωριμίαν. Τό ψευδώνυμόν σου δεκτόν. Γράφε μου. — Ταύτα και προς τό Παράσσοντι.

Ηθελα κ' έγώ να είχα μίαν θεϊαν, Θεά του Ζαπατίου, να έρχεται από την Εύρώπην και να μου φέρνη χρυσά όρόλογια: πώς;

Οχι: να μή λυπηθεί Γαλαρήν Ελληνοπούλα, άν δέν ήμπορέσει να δώσής έξέτασις έρέτες. Τό λάθος δέν ήτο ιδιόν σου: ώστε δέν πρέπει να έχγης καμμίαν τύφιν. Έπειτα έχγεις καιρόν να δώσής εξέτασις και τό χρόνον δέν ειν' έσι:

Μου ήρσε πάρα πολύ ή φράσις σου, Καρδερίνα, ότι «τό καλοκαίρι έμάγευσες όσον ήμπορούσες περισσώτεραν ύγειαν και δύναμιν, δια την έργασίαν του χειμῶνος». Χαίρω δέ πολύ που

φαίνεσαι: τόσον εύτυχής, έπειδή άρχίζουν πάλιν τό μαθήματα. Τά ίδια μου γράφει και ό Άρχιναύαρχος Θεμιστοκλής.

Α, Άγνωστος Τύχη, τό «σήμερον και τό αύριον» δέν εινε καλή μέθοδος. Βλέπεις: έπέρασε όλόκληρος μήν χωρίς να τον έννοήσης, χωρίς να μου γράφγς ούτε μίαν φοράν... Κάμνει πολύ καλά που μου στέλλεις πολλές πνευματικάς άσκήσεις δια να έκλέγω. Όσο περισσώτερας στέλλεις κανείς, τόση μεγαλητέραν έλπίδα έχει, ότι κάποια θά δημοσιευθί.

Ο άγαπητός μου Φασαρίας (προς τον όποιον έστειλα την Δέσμην των Μ. Μυστικῶν) δια να διαβιβάσθί μία τον πληροφωρία έπλήρως 50 λεπτά, τά όποια διεβιβάσθησαν εις τό Ταμείον των Απώρων. Τον εύχαριστώ πολύ.

Βλέπεις λοιπόν πόσον εύκολον ή-ε να γίνης φίλη μου, Άρθος τής Εύαισθησίας; (σου έκλέγω τό ψευδώνυμον τό όποιον έπιθυμείς) άν μάλιστα μου γράφης συχνά, δέν θά έχγης κανένα λόγον πλέον να ζηλήσης τας φίλας σου δια την φίλιαν μου.

Θαυμάσι ή ιδέα σου, Άρθος των Άλπειων! Θά σου στείλω την διεύθυνσιν ένός άλλου φίλου μου, ό όποιος σπουδάζει εις την Γενεύην, και τότε, συνεννοήσονται άπ' εύθείας οι δύο σας, θά κάμνεται τον Σύνδεσμον των ένθουσιών μου φίλων. — Αί παραγγελίαι σου έξετελεσθησαν.

Ανέγνωσα τό διήγημα τής φίλης σου. Ναυτοπούλα. Είμπορείς να τή διαβιβάσής τα συχνά; ρητήριά μου και να τή είπης ότι τό εύρον πολύ καλόν. Δέν εινε βέβαια τέλειον άνύμνη αλλά φαίνεται ότι ή φίλη σου θά γράψη και τέλεια άν καλλιέργησιν την κλίσην της.

Με μεγάλην χαράν έλαβα γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρόν. Ηρωϊκή Παύρα. Είς την Κέρκυραν έχω πολλούς πολλούς συνδρομητάς, ώστε τωόντι δυνατόν να γίνη ένας λαμπρότατος Σύλλογος εκεί. Αί ιδέαι σου πολύ όρθαι!

Έξακολουθούν αι ώραίαι έντυπώσεις τής Νεράιδας του Άλφειού από τας έκδρομάς της ανά τα χωρία τής Άνδρου. Μου γράφει επίσης ότι έπιδοκίμαζει την ιδέαν των Μικρών Συλλόγων και εινε προθυμώτατη να συμπράξί: άλλα πρέπει πρώτα να ξεκουρασθί καλά από την πολυήμερον μουλαροδρομίαν.

Να και τό Άστρον τής Αύτης, που είχε να μου γράψη τόσον καιρόν, διότι ήτο άποκλεισμένος εις μία έξοχην. Α, είμαι πολύ περίεργη να μάθω τί εινε αυτή ή έκπληξις που μου έτοιμάζει...

Αμέ: ή Μέδουσα; που είχε 5 1/2 μήνες να μου γράψη σωστούς. Και ξεύρεται διατί: διότι ήλθαν από τον Βόλον όλα της τά έσθάρια έννεα τον αριθμόν, άν άγαπάς! Και ποῦ να εύρη καιρόν να μου γράψη από τά παιγνίδια και τά γέλια! Βέβαια!

Μυσωτιά φιλάτη, αυτό τό ψευδώνυμόν σου έχρησιν. Είθε ή άλληλογραφία μου και οι διαγωνισμοί μου, εις τους όποιους τώρα θά λαμβάνης μέρος, να σου δίδουν καλήν ενασχόλησιν και να σε κάμνουν να λησμονής όλίγον την λύπην σου, δια τον θάνατον του άγαπητού σου πατρός!

Χαίρω πολύ, Αιτάδα, που άπέδηξες μίαν τάξιν. Αυτό θά πη ότι είσαι ικανός. Χαίρω επίσης που καταγίνεσαι μόνος σου εις την ζωγραφικήν, ζωγραφικών φροσύρια, καράβια, σημαία και στρατιώτας. Εύγε!

Απεφάσισα, Τσίτν Τσίτν, να καταργήσω αυτές τας λεπτομερείας εις τας προτάσεις των Μ. Μυστικῶν, διότι συνέβαινον παρεξηγήσεις. Έξαφνα ό προ-είνων άνταλλάγη! αμέ: τό όνομα δέν έδωχετο τεράδιον έχον μόνον ψευδώνυμον. Ο άλλος βλέπων ότι του ήτοσαν άνταλλάγη έμμέτρως, και μη δύναμνος να τό κάμη, δέν έστειλε διόλου τεράδιον κτλ. Καλλίτερα λοιπόν αι προτάσεις να δημοσιευώνται ήρπαι και έκαστος να εινε ελεύθερος να παντήγη πεζώς, έμμέτρως, με τόνόμα του, όπως θέλει. — Η Άγάπη, ή Έλπίς ή Πίστις και ή Φιρή (Σοφία) σ' εύχαριστούν

